

CSIPIKE
pitical
comunist

P a g i n i Libere este o edi- tură anarhistă.

Suntem un colectiv descentralizat, autonom și organizat non-ierarhic. Scopul nostru este acela de a oferi publicații (cărți, broșuri, fanzine etc.) în limba română și, uneori, în alte limbi, în ideea de a populariza și inspira vizuni și practici alternative la sistemul actual, capitalist și autoritar.

Tradiția libertară a fost întotdeauna una în care pamfletele, tipăriurile clandestine și materialele tipărite rapid și pe ascuns au circulat liber, neîngrădit. Continuând această tradiție, materialele publicate de către Editura Pagini Libere pot fi folosite, adaptate sau modificate de către oricine dorește acest lucru, însă nu cu un scop comercial. Cerem, pe cât posibil, persoanelor care folosesc materialele publicate de noi sau părți din acestea să specifice, într-o formă neintruzivă, sursa de unde au preluat materialele respective.

pagini-libere.ro

[facebook.com /](https://facebook.com/editurapaginiliber)

editurapaginiliber

instagram.com/paginiliber

Colectivul Pagini Libere este conștient de impactul ecologic al cărților în format fizic, așa că îți reamintim:

Împarte

Cu cei dragi, din familie sau comunitate, cărțile tale.

Donează

Cărțile de care crezi că nu mai ai nevoie.

Nu arunca

O carte, oricât de deteriorată, nu se aruncă niciodată.

Repară

Fă-ți timp pentru a repara o carte și dă-i șansa ca ea să lumineze mintea altor oameni.

Nu cumpăra ce nu ai nevoie

Nu cumpăra cărți doar de decor.

Csipike nu fusese răpit de forțele inamicului de clasă, precum am crede, ci a dispărut de bună voie. Având o conștiință puternică de clasă, acesta a conchis, atunci, la

La câteva zile după ce au reușit să motiveze societatea să instaureze Comuna, tov. animale îl căutau cu disperare pe Csipike.

– Ce să se fi întâmplat cu Csipike al nostru?, întrebă, plângând, tov. Cîrțițescu

– Nu știu, răspunse tov. Iuliu Albinuț, dar după ce au venit acei domni în costume negre, din partea inamicului de clasă, a dispărut

Ceea ce urmează să citiți este o detur-nare de narativă, o tehnică dragă mie.

Ilustrațiile originale au fost făcute de către Lívia Rusz și au apărut în cartea pentru copii, *Csipike az óriás törpe*, de Fodor Sándor (1974).

De ce tocmai o carte de copii? Pentru omuleții non-adulți, se prezintă prin ilustrații - ca expresivitate și acțiune - cele mai de bază lucruri, care, scoase dintr-un context și puse în altul, pot funcționa cu ușurință în a arăta imaginea discursului.

Discursul și narativa nouă va trebui să le descoperiți singuri, citind următoarele pagini.

Semnat, eu
Cristian-Dan Grecu

Întrebat de către un călător străin, de care acțiune revoluționară este cel mai mândru, Csipike a răspuns:

- Cel mai fericit am fost când am început să îi cântăm în strună inamicului de clasă!

(...)

Călătorul nu se arată prea fericit la auzul acestui răspuns.

și-ar asuma-o.

Și discutau, iar orele treceau, deciziile creșteau în număr, la fel și speranțele.

Iar după câte și mai câte decizii și hotărâri, Csipike se retrase, căci se făcuse târziu și se puse să doarmă.

Aceasta a fost povestea lui Csipike, care a făcut din vis realitate.

La urma urmei, ca să vă spun un secret, oricare dintre noi putem fi Csipike pentru o zi sau o viață întreagă. Trebuie doar să visăm, să ne asumăm și să aplicăm!

SFÂRȘIT

Era cu puțin înainte de răsăritul soarelui, într-o zi ca oricare alta.

Micul mare pitic, eroul nostru, tovarășul Csipike, dormea liniștit, molfăind și avînd scurte vise cu fel și fel de mîncăruri bune, dulciuri și activități plăcute. Dar noi, știind cine este, îi vom spune doar Csipike.

Și tot visînd, din săritura cu prăjina în butoiul cu murături, deodată, se afundă într-un vis tare, tare adînc.

Era un vis diferit de celelalte. Era foarte complicat, simțindu-se complexitatea sa materialistă și istorică.

Puțin știa el cum îi va schimba și determina visul ce a fi să fie, destinul și cursul vieții lui.

Se făcea că umbla printr-o pădure foarte deasă. Era mîhnit, căci se simțea de parcă mergea fără niciun scop. Cu cît pășea, ca pierdut în spațiu, cu atît trecea timpul mai mult și devenea tot și tot mai derutat.

Dintr-o dată începu să se panicheze.

”Ce este locul ăsta? De ce mă aflu aici? Știu că este un vis, dar parcă orice aș face, nu mă pot trezi din el!”

Și apoi, ca din nimic, începu să se contureze o siluetă în întuneric, care creștea și tot creștea, apropiindu-se de Csipike.

Eroul nostru se sperie și o luă la fugă, dar o voce îl opri.

– Csipike, stai! Sunt eu, tov. Iuliu Albinuț.

Îi zîmbi și, după ce se salutară, aleseseră să parcurgă drumul împreună – oricare era acesta, oriunde îi ducea!

Acum Csipike nu mai era singur, îl avea pe

să discute ce va urma să fie făcut în ziua următoare. Se vor scrie decrete care să scadă orele de muncă cît mai mult cu putință, pe baza lungimii vieții fiecărei ființe vii din Comună, se vor trasa liniile care să fie urmate spre a fructifica și ușura viața de zi cu

zi, se va hotărî desființarea familiei ca unitate centrală socio-economică și faptul că copiii au aceleași drepturi precum adulții.

Cu toții, parcă prin minune, veneau cu idei noi și îndrăznețe, idei pe care parcă le știau de o viață, chiar dacă abia ce auziseră de Comunism. Asta îl făcea încrezător pe Csipike că, de fapt, Comunismul este o stare naturală, pe care oricine, dacă i se oferă posibilitatea,

permanente și perpetue. Știa că prin muncă se poate ajunge la mult așteptata și râvnită societate liberă.

– Tov. Cioran, cum merge organizarea tovarășelor zburătoare pentru crearea unei hărți exacte a teritoriului spre a implementa noi tehnologii care ne vor ușura viața?

– Csipike, munca merge ca pe roate! Cu toții lucrăm cu spor, știind că avem un țel, un scop. Până și condițiile de la locul de muncă sunt net superioare, și asta în numai câteva ore!

– Ați reușit să rezolvați problemele legate de discriminarea de gen la locul de muncă?

– Sincer, de îndată ce am anunțat formarea cooperativei, diferențele au dispărut de la sine! Dar vom continua munca în acest sens. Calea e lungă!

– Mult spor!

Reajuns acasă, Csipike convocă prima Mare Adunare a tuturor colectivelor și cooperativelor muncitorești și non-muncitorești. Au venit toți tov. reprezentanți și au început

prietenul lui lângă el. Sperietura trecu de-ndată.

Mergînd ei ce au mers, deodată, Csipike, urcat fiind pe ciotul unui copac demult tăiat, alături de prietenul său, tov. Iuliu Albinuț, care ținea un felinar ca să lumineze calea, văzu că lumina albă a lunii se preschimbă într-una tot mai roșie. La început se sperie, și-și ridică privirea către cer.

– Tov. Albinuț, ce se întâmplă?

– Nu știi, Csipike, dar pare a fi o stea Roșie care preia locul lunii!

Și chiar așa era.

O stea roșie-roșie creștea în fața ochilor lor. Devenea tot mai puternică și parcă tot mai apropiată. La început le-a fost frică, dar mai apoi au înțeles.

– Tov. Albinuț...

– Da, Csipike, știu.

– Simți?

– Simt.

Csipike nici nu stătu pe gânduri și fugi în primul oraș, oprindu-i pe toți

cetățenii din activitățile lor cotidiene.

– Opriți, tovarăși cetățeni! Opriți și ascultați la mine!

– Ce are și ăsta?, întrebă amuzat tov. Peștilian.

– Tov. Peștilian, v-am oprit din ale voastre munci spre a vă anunța că am văzut calea Comunismului!

– Ce înseamnă asta, *calea Comunismului*?

– Este calea pe care întreaga umanitate trebuie să o parcurgă! Împreună, pentru o viață mai bună, egală, fără stăpânitori!

Iar Csipike începu de-ndată să presare cu dragă inimă semințele revoluției în inimile tuturor celor care treceau pe lângă el.

Când, deodată, apărură ca din senin un inamic de clasă: un milițian!

– Stai!, zbieră milițianul. Ceea ce faci tu aici e un act violent împotriva statului! Hai, oprește-te și

către ei, în mod egal, cu deciziile luate în cadrul plenarelor. Pînă și tov. rîme au ales să-și ia liber în acea zi și să stea la umbra frunzelor și florilor.

De fapt, niciun animal nu mai merse la muncă – în afară de tov. Orbecăiescu, care era economist – și se dedicară cu toții cauzei Comunismului.

Csipike se simțea mîndru și bine și decisă să meargă să se gîndească la ce urma să fie făcut la malul apei din imediata vecinătate.

Băgîndu-și degetul mare în rîu își spuse, glumind: ”Hehe, da, temperatura este cea corectă pentru o schimbare radicală!”

Simțea cum acea zi era un efect rațional a zeci și sute de cauze și contexte. Conștiința socială și cunoașterea istoriei au dus la formarea acestui context revoluționar.

Plimbându-se prin nou formată Comună, vedea cum lumea lucrează cu spor spre a crea cît mai multe contexte socio-politice noi care, în timp și spațiu, vor deveni un motor puternic al schimbării

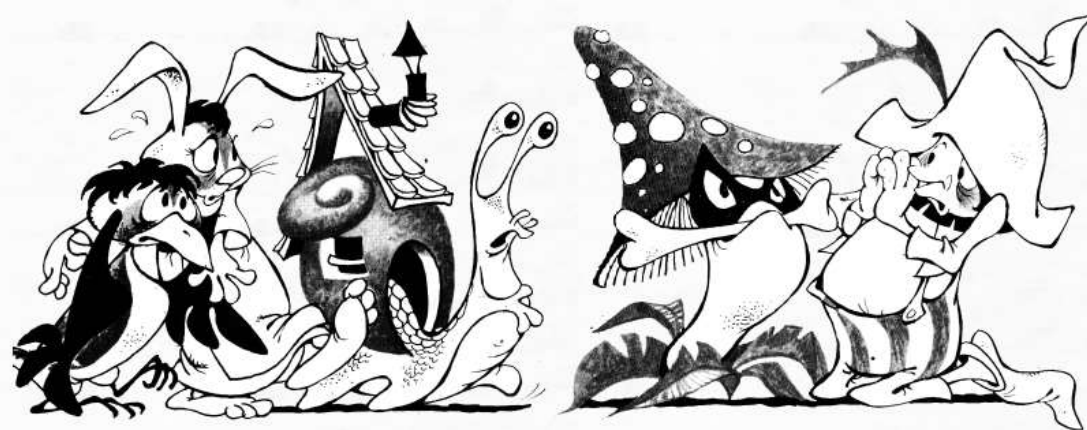

tot păsul de pe suflet: visul lui, și ce vede el zi de zi, despre viață, despre muncă și iubire. Iar lumea se însuflețește; chiar mai mult, începând să ignore orbecăiala *reformistă* a tov. Orbecăiescu.

– Răspîndiți vestea cea mare!, se auzi glasul puternic al tov. Mistrețeanu.

– Vestea Comunei, vestea libertății nou venite!, continuă partnerul lui Csipike, tov. Cîrțițescu, și apoi își sărută iubitul.

Iar soția tov. Iuliu Albinuț zumzăie de-ndată la tov. poștaș, apoi la colegele ei și ale lui de serviciu, care, de-ndată ce auziră vestea instaurării noii Comune, declarară grevă generală. Multele familii de tov. iepuri au decis prin consens că morcovii mai au de crescut și au anunțat renaturalizarea întreprinderii de Morcovi și preschimbarea acesteia într-o cooperativă, condusă de

caută-ți un loc de muncă, pramatie! Nu mai cerși atenție de la acești cetățeni harnici și cumiști!

Nici nu termină ce avu de zis, că milițianul sări să-l înhațe pe Csipike. Lumea se uita terorizată cum micul mare pitic, care le oferise sămânța revoluției cu nici prea multă vreme în urmă, era abuzat de către o ciupercă, plină de otravă și ură-n ochi.

– *Tovarăși*, reuși Csipike să urle, *tovarăși*! Iată-l pe unul dintre cei care nu doresc ca noi toți, animale și pitici deopotrivă, să putem avea o viață bună, tihnită, o viață-n care iubirea și egalitatea să primeze, iar libertatea și dragostea față de aproape să ne fie normă de viață.

Auzind acestea, milițianul deveni și mai nervos, înroșindu-se de furie. Îl tot învîrți pe Csipike dar acesta, cu o ultimă speranță în ochi și cu un zvîcnet venit la momentul oportun, reuși să se rupă din strînsoare și fugi.

Și fugi, și tot fugi...

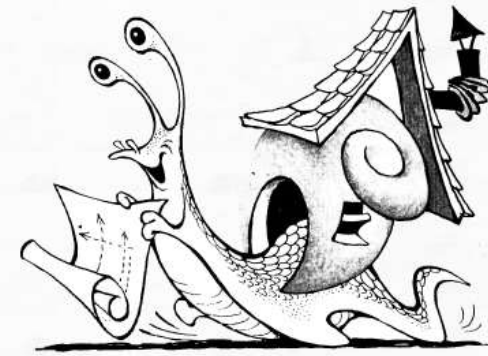
Speriat fiind de acest vis, Csipike se trezi brusc și pică din pat.

”Uff, ce vis îngrozitor”, își spuse piticul. ”Uff, ce îngrozitor am visat”.

Și se puse la marginea patului, uitându-se la iubitul partener cu care împărțea așa de multe. Așa de mult îl iubea pe tov. Cîrțițescu, încît multe ar fi făcut și sacrificat pentru el; și știa că acest sentiment este reciproc. ”Ce bine că doarme liniștit. Sper ca măcar el să viseze bine...”

Iar Csipike al nostru stătu pe gînduri multe minute. Și începu să-și dea seama de multele nelegiuiri și răutăți din lumea reală, cea pe care o trăia zi de zi. Și cu cît se gîndea mai mult, cu atît își dădea seama de toate discriminările pe care

– Da, Csipike, și am așteptat momentul ăsta de foarte multă vreme! Iată, prieteni, cum deja ne adunăm cu un scop!

– Și care e scopul? întrebă tov. Rilă-Iepurilă.

– Scopul este să fim liberi cu toții, iar munca să fie făcută de noi, pentru noi. Ca atare, haideți să facem ca ziua de azi să fie prima zi a Comunei Animalo-piticești Pădurea Liberă!

– Uraa! Trăiască Comuna Animalo-piticească Pădurea Liberă!

Iar în timp ce cu toții se veseleau se auzi, subit, un orbecăit.

– N-o să funcționeze, nu vă mai bucurați degeaba.

– Tov. Orbecăiescu... despre ce vorbești?

– Ce vreți voi e o utopie, un vis...

– Un *contra-revoluționar*, șușotiră între ele furnicuțele.

– Știu că unora vă este greu, continuă orbecăitul, dar unele lucruri sunt așa cum le vedem. Nu pot fi schimbate...

Auzind acestea, Csipike se ridică și începu să-și povestească

vocifera grămăjoara care se adunase în juru-i.

– Ce e de făcut?, se auziră voci din mulțime.

– A venit momentul, spuse Csipike și-și luă alura lui de pitic serios. A sosit momentul să ne luăm

viețile în propriile noastre membre superioare! Am avut aseară un vis în care mă aflam într-o pădure, mergând prin întuneric, și mă simțeam singur și fără ajutor. Apoi, dintr-o dată, a răsărit steaua!

– Care stea?, întrebare în cor furnicuțele.

– Steaua *Comunismului!*

– Și ce este Comunismul ăsta de care ne spui?, întrebă tov. Mistrețeanu.

Nici nu apucă să răspundă că apăru tov. Melcescu.

– Vă pot răspunde eu la asta!, zise acesta.

– Tov. Melcescu? Dumneata, ca arhitect social, ai auzit *deja* despre Comunism?

le vedea. Cum albinuțele hărnicuțe, ca tov. Iuliu Albinuț, cu care și visase, sunt supra-muncite ca să producă cât mai multă miere, care să fie vîndută la prețuri mari, iar muncitorii să primească... mai nimic! Cum chiar și partenerul lui, tov. Cîrțițescu, este folosit zi de zi să sape tuneluri peste tuneluri și rareori vede lumina zilei.

După un răstimp, Csipike văzu că răsare soarele și se decise că ar fi timpul să iasă la o plimbare ca să se mai liniștească.

”Sunt *doar* un pitic... ce pot eu să fac ca să schimb toate răutățile astea din lume? E mult prea mult pentru mine...” Și ieși și se puse lângă niște flori, sperând că mirosul lor îl va calma. Dar tot mohorât și supărat era. Aparent, nimica nu-l putea înveseli... iar asta îl supăra din ce în ce mai tare...

Lumea începu să se trezească. Familia tov. Rilă-Iepurilă mergea spre grădinile de morcovi, soții tov. Mistrețeanu să caute ghinde și trufe, familia tov. Păsărilă își lua zborul în căutare de noi resurse pentru fermă. Rîmele deja lucrau pămîntul, iar viața, așa cum o știa Csipike de multă vreme, continua.

Dar, hopa! Ce văzu dintr-o dată Csipike? Cîteva tovarășe albinuțe se uitau mirate spre un grup de furnicuțe harnice care.... oare ce făceau?

”Oare iau pulsul societății noastre ca să vadă dacă suntem pregătiți de-o schimbare?”, îi trecu acestuia, subit, prin minte. Se tot uita el mirat la ele și ele înspre el. Apoi fu văzut de către prietenii lui dragi și scumpi.

– Hai Csipike, ce ai?, îl întrebă tov. Iepuriță dintr-o dată. Ești mohorît. Hai, *fi* bucuros!

– Cum să fiu bucuros, răspunse Csipike, când cu toții suntem exploatați de către inamicii noștri de clasă?

– Inamic de *clasă*?, se auzi parcă o singură voce dinspre furnicuțe. Hai, spune-ne mai multe!

Așa că Csipike se urcă ca să fie văzut de către toți, și începu:

– Zi de zi suntem folosiți de parcă nu am fi ființe vii! Zi de zi roadele muncii noastre se duc către El și niciodată nu ne revin nouă, precum ar trebui!

– Da, da, are dreptate!

